

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΔΗΜΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΧΑΙΤΗΚΩΣΤΗΣ
ΤΕΛΕΙΟΘΕΣΕΙΣ

μεζεδοπωλείο-εστιατόριο
Μιλάτου 7, Τ.: 2810 229009

Νίκος Ζουράρης
εργοστάσιος οικοδομών

Καπετάν Μιχάλη 17, Πατέρες
2810 241196, 6937 459271

Ιεροθαχτιών 160, Τ.: 2810 210 445
Λ. Ικάρου 54, Τ.: 2810 229 070
e-mail: kkoumakis@gmail.com
www.zaxaroplasteiokoumakis.gr

ΓΕΩΠΟΝΟΣ
ΦΥΤΟΦΑΡΜΑΚΑ - ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ
ΑΡΔΕΥΣΕΙΣ - ΦΥΤΑ - ΣΠΟΡΟΙ

Λ. ΚΝΩΣΣΟΥ 296 Τ.: 2810 210110

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΥΣ:

Δήμο Ηρακλείου για την παραχώρηση του θεάτρου.
Όλα τα τοπικά Μ.Μ.Ε. για την προβολή της παράστασης
και τους Ευτυχί Σαρτζετάκη, Μιχάλη Ατσαλάκη, Μαρία Θεοδωράκη, Φράγκο Γιάννη,
Ματθαίακη Μανόλη, καθώς και όλους τους συναδέλφους
που ήταν μαζί μας στην προσπάθεια αυτή.

Επίσης ευχαριστούμε τους χορηγούς μας και όλους όσους μας παραχώρησαν
αντικείμενα και ενδύματα για την πραγματοποίηση της παράστασης.

"Η ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ"

ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ
ΟΜΑΔΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΔΗΜΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ: 21:00

ΑΝΤΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ
ΖΗΤΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ ΜΑΣ
ΤΡΟΦΙΜΑ ΜΑΚΡΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΣΕ ΑΠΟΡΟΥΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΣ ΜΑΣ

Σύλλογος Εργαζομένων Ο.Τ.Α
Νομού Ηρακλείου (Δήμων)
Έτος Ιδρύσεως 1933
Μέλος της Π.Ο.Ε. Ο.Τ.Α

Ραμόνα, θυμήσου πάλι τα παλιά.....

Τολμούμε ξανά να ανεβούμε στο θεατρικό σανίδι σε μια παράσταση διαφορετική, σε μια αυλή γεμάτη θαύματα κι ελπίδα για ένα αύριο καλύτερο, ομορφότερο, πιο αισιόδοξο...

Αυτή τη φορά το έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη «Η αυλή των θαυμάτων» μας δίνει το έναυσμα για να ξεδιπλώσουμε ...επί σκηνής τους χαρακτήρες μιας άληθης εποχής που και σήμερα ακόμη θα αναγνωρίσουμε πολλά κοινά σημεία, ίδιες αγωνίες, συγκινήσεις, συναισθήματα, όνειρα....

Οι ηθοποιοί άληθοι σε σας γνωστοί από την προηγούμενη θεατρική μας.... θτεία και άληθοι νέοι που συμμετέχουν μαζί μας σε μια προσπάθεια αλληλαγής της καθημερινότητάς μας, σε μια δημιουργική και άκρως εμπυχωτική διαδικασία φυγής έστω και για λίγο, από την πραγματικότητα που τόσο έχουμε ανάγκη, και η ψυχή της ομάδας, η Μαρίζα, πίσω από όλα αυτά, πάντα με χαμόγελο συντονίζει τα πάντα.

Με πρωτοβουλία του Δ.Σ. του Συλλόγου που στήριξε από την αρχή και για άλητη μια φορά το εγχείρημά μας φτάσαμε σε ένα αποτέλεσμα που ελπίζουμε ότι θα σας ικανοποιήσει όπως ικανοποιεί κι εμάς κάθε τι που τολμούμε, καθετί που μας αλλιάζει κάνοντάς μας πιο αισιόδοξους, πιο τολμηρούς, πιο δυνατούς!

Επίσης ο Σύλλογος μας πιστεύοντας στον κοινωνικό ρόλο της τέχνης, αποφάσισε να προσφέρει όλες τις παραστάσεις της ομάδας για τις άμεσες ανάγκες σίτισης των συμπολιτών μας, ζητώντας από τους θεατές αντί εισιτηρίου τρόφιμα μακράς διαρκείας.

Το Δ.Σ. και τα μέλη
του Συλλόγου Εργαζομένων
στο Δήμο Ηρακλείου

Σημείωμα του σκηνοθέτη

Φίλες και φίλοι,

Η «Αυλή των Θαυμάτων» είναι ένα έργο διαχρονικό. Πενήντα πέντε χρόνια μετά την πρώτη του παρουσίαση εξακολουθεί να συγκινεί τον θεατή ο οποίος εύκολα αναγνωρίζει τους γεμάτο αδιέξοδα χαρακτήρες αλλά και την αγωνία τους για επιβίωση και καλύτερη ζωή.

Είναι ένα έργο σκληρό, γιατί προβάλλει - εφιαλτικά - τον χαρακτήρα του Έλληνα που ονειροπολεί και φαντασιώνεται ένα μέλλον που δεν μπορεί να υπάρξει, τον Έλληνα που είναι πρόσφυγας στο τόπο του, τον Έλληνα που γίνεται μάρτυρας από ντροπή και ανικανότητα να δει τα πράγματα όπως ακριβώς είναι.

Το περιβάλλον ζοφερό. Τότε. Μια χώρα ρημαγμένη από τον εμφύλιο προσπαθεί να ανασυγκροτηθεί. Σχέδιο Μάρσαλ, φτώχεια, ανεργία, μετανάστευση, όνειρα για μια καλύτερη ζωή. Τώρα. Μία χώρα στο χείλος του γκρεμού. Μνημόνια, ανεργία, μετανάστευση, κατάθλιψη, απουσία ονείρου και προοπτικής. Η χώρα, όπως και τότε, σε Αντιπαροχή.

Γνώρισα τον Καμπανέλλη στην πρώτη μου επαγγελματική δουλειά «Το Μεγάλο μας Τσίρκο» το 1974. Δε θα ξεχάσω ποτέ το πάθος με το οποίο υπερασπιζόταν το θέατρο και τις συμβουλές του στους νέους ηθοποιούς. Ένας πραγματικός θεατράνθρωπος. Ένας ποιητής της ζωής.

Στη μνήμη αυτού του Μεγάλου Δασκάλου του Θεάτρου αφιερώνουμε την παράστασή μας.

Ευχαριστώ τον Σύλλογο των Εργαζομένων στο Δήμο Ηρακλείου που μου έδωσε τη δυνατότητα να ζωντανέψω αυτό το εξαιρετικό έργο. Ευχαριστώ όλους τους συνεργάτες μου που πραγματικά με συγκίνησαν με την κατάθεση ψυχής που απλόχερα δώρισαν στην παράσταση.

Ευχαριστώ και όλους εσάς που στηρίζετε με την παρουσία σας όλες τις απόπειρες παραγωγής Πολιτισμού στην πόλη μας.

Γιώργος Αντωνάκης

Το έργο και οι χαρακτήρες του

Η Αυλή των Θαυμάτων είναι ένα νεοελληνικό θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη που πρωτοπαρουσιάστηκε στις 18 Ιανουαρίου 1957 από το Θέατρο Τέχνης σε σκηνοθεσία του ίδιου του συγγραφέα. Θεωρείται ένα από τα έργα που σημάδεψαν την πορεία του Ελληνικού Θεάτρου.

Τα θεατρικά δράματα εξελίσσονται σε μια λαϊκή γειτονιά της Αθήνας, σε εποχή σύγχρονη με τη συγγραφή του έργου, τη δεκαετία του 1950. Στα δωμάτια μια αυλής, στο συνοικισμό του Βύρωνος, κατοικούν άτομα και οικογένειες που ανήκουν στη λαϊκή τάξη, έχουν όμως διαφορετική προέλευση. Ο γερο-Ιορδάνης με τη γυναίκα του και τα παιδιά του είναι Μικρασιάτες πρόσφυγες. Η κυρά Αννεντώ, χήρα με κόρη παντρεμένη στην Αγγλία. Ο Στέλιος, Αθηναίος ονειροπόλος με πολλές αδυναμίες, και η γυναίκα του Όλγα γεννημένη στην προεπαναστατική Ρωσία. Η Βούλβα κι ο Μπάμπης, αντράγγυνο που εναλλάσσει τα καϊδοιογήματα με τα μαλλιοτραβήγματα. Η Μαρία, γυναίκα ναυτικού που τη βασανίζει η μοναξιά της. Η Ντόρα, νέα γυναίκα ανύπαντρη που όμως δεν ξέρει τι θα πει μοναξιά. Στους παραπάνω ένοικους θα προστεθεί αργότερα και ο Στράτος, υδραυλικός στο επάγγελμα, που θα σκημάσει τρικυμία στο αισθηματικό τέλμα της μικρής "αυλικής" κοινωνίας.

Ο Ι. Καμπανέλλης, στο Σημείωμα για την παράσταση στο Θέατρο Τέχνης (1957-58)

«Αν με ρωτούσε κανείς τί θα ήθελα, σαν συγγραφέας, θα του απαντούσα "Να γράψω έργα με όσο το δυνατόν γνησιότερη την προέλευσή τους από τον τόπο μας". Κι αν με ξαναρωτούσαν ποια είναι η φιλοδοξία μου στο θέατρο, θά'λεγα πως θά' ήθελα, με μια σειρά από θεατρικά έργα, ν'ανακαλύψω τον Έλληνα σαν σύγχρονο άνθρωπο. Θέλω να πω, ν'ανακαλύψω τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων του τόπου μου και του καιρού μου, μέσα από την πρόσκαιρη έκφραση της σχέσης τους με τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα. Η "Αυλή των Θαυμάτων" βασίζεται στην έλλειψη σταθερότητας και σιγουριάς, που χαρακτηρίζει τη ζωή του Έλληνα. Η αστάθεια αυτή, όσο γνώριμη σε όλους μας, αρχίζει από το αλληλοπρόσθετο κλίμα μας, τη "στρατηγική" γεωγραφική μας θέση, τη φτώχεια του τόπου μας, και τελειώνει στην ιδιωτική μας οικονομία. Όλα στην Ελλάδα ανεβοκατεβαίνουν πολύ εύκολα, κυλούν, φεύγουν, κι η συνηθισμένη λαχτάρα του Ρωμιού είναι να στεριώσει κάπου, να σιγουρέψει κάτι. Η λαϊκή τάξη εκφράζει πάντα με πιότερη γνησιότητα τα χαρακτηριστικά της ζωής, γι'αυτό δεν είναι τυχαίο που τοποθέτησα το έργο στο χώρο της. Η ρευστότητα στις συνθήκες ζωής του Έλληνα, η μεσογειοτική του ιδιοσυγκρασία και μια έμφυτη αντίσταση στις δυσκολίες, μια αισιοδοξία, του διαμορφώνουν ένα χαρακτήρα που δεν έχει στέρεα σύνορα, δεν μπορεί εύκολα να τον καθορίσεις. Μέσα στο ίδιο άτομο βλέπεις να γεννιούνται τα πιο αντίθετα μεταξύ τους αισθήματα, που καλύπτουν όλη την κλίμακα από το καλό ως το κακό - κι αντιστρόφως - και διαρκώς δηλαδή αποκάθιση ψυχικού πλούτου, μια σειρά από μικρά θαύματα. Στην "Αυλή των Θαυμάτων" προσπάθησα να μη σταθώ στην εξωτερική έκφραση αυτής της σχέσης του ανθρώπου με τον κοινωνικό του περίγυρο. Προσπάθησα να δω πώς, κι ίσαμε ποιο βαθμό, αυτός ο παράγοντας υποχρεώνει τον συγκεκριμένο άνθρωπο, τον Έλληνα, να λειτουργήσει σαν εσωτερικός μηχανισμός. Στήριξα το έργο σ'ένα μύθο, που θα μου πρόσφερε τα εξωτερικά, τυπικά χαρακτηριστικά μιας ενότητας, αλλά σε μια διαδοχή από απλά,

καθημερινά περιστατικά, που συνθέτουν μια εικόνα της ελληνικής πραγματικότητας και μέσα σ'αυτά, δοκίμασα να βρω ό,τι μόνιμο και ουσιαστικό στοιχείο ζωής. Κατά τον ίδιο τρόπο θέλησα ώστε τα πρόσωπα, με τις καθημερινές τους, φαινομενικά ασήμαντες αντιδράσεις, που θα τα τοποθετούσαν και πιο ξεκάθαρα μέσα στην εποχή τους, ν'αποκαλύπτανε κι έναν καθολικότερο άνθρωπο. Γράφοντας αυτό το σημείωμα, δεν είχα την πρόθεση, ούτε να προκαταβάλω, ούτε και να εξηγήσω το έργο μου. Δοκίμασα μόνο να σημειώσω ένα μέρος από τις επιδιώξεις μου, που θα διευκολύνουν το θεατή να δει πιο καθαρά τις προθέσεις του συγγραφέα».

Ιάκωβος Καμπανέλλης

Το στημόνι και το υφάδι στο έργο του Καμπανέλλη

Ο Καμπανέλλης δεν αρκείται στις τοιχογραφίες, δεν εξαντλείται στις περιγραφές? δεν καταγράφει? κάνει απογραφή και προβαίνει σε αποσβέσεις. Ο ρεαλισμός του είναι κριτικός και το θέατρό του έχει πρόθεση. Χωρίς να είναι προγραμματικός, δομεί για να εξηγήσει. Με κλημό, βαθιά τραυματισμένος, όλος συμπόνοια για τα πρόσωπά του, έτοιμος να κατανοήσει, όχι όμως και να παραβλέψει, ερμηνεύει την εποχή του και τις καταστάσεις, όχι εποπτεύοντας αλλά μετέχοντας.

Χωρίς να είναι θεωρητικός ανακαλύπτει τη διαλεκτική μέσα από τη θεατρική σύγκρουση και οικοδομώντας την πλοκή αποδεσμεύει τις αντιφάσεις και τις αντινομίες του νεοελληνικού βίου και του νεοελληνικού χαρακτήρα.

Κανένας χαρακτήρας του δεν είναι μονοσήμαντος? είναι γεμάτος αδιέξοδα, κοινωνικά πλέγματα? και πάντα εξηγείται μέσα από τις καταστάσεις. Πίσω όμως από τις δοσμένες καταστάσεις των έργων του υπάρχει και μαζί τους εξηγείται η ιστορική και κοινωνική ελληνική συγκυρία.

Η μεταπολεμική μας εμπλοκή, τα εθνικά μας σύνδρομα, η αίσθηση να είσαι εξόριστος στον τόπο σου, το καπετανιλίκι, η μαστροπεία σαν τρόπος ζωής, ο αναίτιος θάνατος, η εμφύλια πληγή, η βουλημία για το κέρδος, η κερδοσκοπία ως πολιτική βούληση, η αυθεντία της ρίζας και ο ριζοσπαστισμός της μπουλντόζας, το αγοραίο αίσθημα και η αναισθησία της αγοράς, ο θάνατος για χάρη της μέλλουσας ευτυχίας και ο καθημερινός θάνατος για χάρη της παρούσας ευτυχίας, το όνειρο κόντρα στην πραγματικότητα, η πραγματικότητα που δολοφονεί τα όνειρα στον ύπνο, η ντροπή μας, το χάλι μας και οι μάρτυρές μας, το ποινικό μας μητρώο και το αγιολόγιό μας γίνονται εικόνες ιθαγενείς στην τριλογία του Καμπανέλλη.

Αν στα πρώιμα αυτά έργα υπήρχε ένας τεχνικότερος χειρισμός κάποιων λύσεων [...] θα μπορούσαμε να μιλάμε για εντέλεια.

Όταν όμως έχεις την τελική σκηνή της «Εβδόμης μέρας της Δημιουργίας» που είναι αυθεντική λαϊκή τραγωδία, όταν έχεις την αγρυπνία της «Ηλικίας της νύχτας», όταν έχεις ολοκληρή την «Αυλή των Θαυμάτων», όταν έχεις τον Ιορδάνη και το Στέλιο, τα παραπληρώματα της νεοελληνικής κοινωνικής πινακοθήκης, έχεις θέατρο μεγάλο, δηλ. λαϊκό θέατρο.

Και ο Καμπανέλλης μας πίστωσε με ένα τέτοιο θέατρο. Είμαστε χρεώστες.

Κώστας Γεωργουσόπουλος

Ιάκωβος Καμπανέλλης

(Βιογραφικό)

Ο Ιάκωβος Καμπανέλλης του Στεφάνου (1922 - 2011) ήταν θεατρικός συγγραφέας και δημοσιογράφος. Γεννήθηκε στη Νάξο στις 3 Δεκεμβρίου του 1922. Το 1935 η οικογένειά του έρχεται για μόνιμη εγκατάσταση στην Νίκαια. Στη κατοχή αναμείχθηκε στην αντίσταση αλλά όταν συνελήφθη από τους Γερμανούς (1943) οδηγήθηκε και κρατήθηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Μαουτχάουζεν μέχρι τις 5 Μαΐου 1945 οπότε και απελευθερώθηκε από τις συμμαχικές δυνάμεις.

Όταν γυρίζει στην Ελλάδα, οι παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης του Καρόλου Κουν, το χειμώνα του 1945-46, τον συναρπάζουν...

«εκεί ανακάλυψα τον εαυτό μου και τον προορισμό μου». Αν και δεν ολοκλήρωσε γυμνασιακή μόρφωση έδειξε ιδιαίτερη αφοσίωση στο γράψιμο. Τον Καμπανέλλη ανακάλυψε ο Αδαμάντιος Λεμός. Το πρώτο θεατρικό έργο του ήταν "ο Χορός πάνω στα στάχυα" που παρουσιάστηκε τη θερινή θεατρική περίοδο 1950 από το θίασο Λεμού στο Θέατρο «Διονύσια» της Καλλιθέας.

Τον Οκτώβριο του 1981 τοποθετήθηκε στη θέση του διευθυντή ραδιοφωνίας της ΕΡΤ.

Από τα θεατρικά του έργα τα πλέον γνωστά είναι "Έβδομη μέρα της δημιουργίας", "Η Αυλή των θαυμάτων", "Ηλικία της νύχτας", "Παραμύθι χωρίς όνομα", "Γειτονιά των Αγγέλων", "Βίβα Ασπασία", "Οδυσσέα γύρισε σπίτι", "Αποικία των τιμωρημένων", "Το μεγάλο μας τσίρκο", "Ο εχθρός λαός" και "Πρόσωπα για βιοηί και ορχήστρα".

Απεβίωσε στις 29 Μαρτίου 2011 λίγες μέρες μετά το θάνατο της γυναίκας του, Νίκης.

Όλα τα έργα που παίχτηκαν

- Χορός πάνω στα στάχυα - Θίασος Αδ. Λεμού, 1950
- Έβδομη μέρα της δημιουργίας - Εθνικό Θέατρο, Β' Σκηνή, 1955-56
- Αυτός και το παντελόνι του και Κρυφή ζωή (μονόπρακτα) - Βασ. Διαμαντόπουλος, 1957
- Η Αυλή των θαυμάτων - Θέατρο Τέχνης, 1957-58
- Η ηλικία της νύχτας - Θέατρο Τέχνης, 1958-59
- Ο Γορίλλας και η Ορτανσία - Θίασος Ε. Βεργή, 1959
- Παραμύθι χωρίς Όνομα - Νέο Θέατρο Βασ. Διαμαντόπουλου - Μαρ. Αθήκίου 1959-60
- Γειτονιά των αγγέλων - Θίασος Καρέζη, 1963-64
- Βίβα Ασπασία - Θίασος Καρέζη, 1966-67
- Οδυσσέα γύρισε σπίτι - Θέατρο Τέχνης, 1966-67
- Αποικία των τιμωρημένων - Πειραματικό Θέατρο Ριάδην, 1970-71

- Ασπασία - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1971-72
- Το μεγάλο μας τσίρκο - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1972-73
- Το κουκί και το ρεβίθι - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1974
- Ο εχθρός λαός - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1975
- Πρόσωπα για βιοηί και ορχήστρα - Θέατρο Τέχνης, 1976-77
- Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιου - Θέατρο Τέχνης, 1978-79
- Ο μπαμπάς ο πόλεμος - Θέατρο Τέχνης, 1981
- Ο αόρατος θίασος - Εθνικό Θέατρο, 1988
- Ο δρόμος περνά από μέσα 1992

Έγραψε επίσης σενάρια κινηματογραφικών ταινιών κυριότερα των οποίων είναι:

- "Στέλλα" σε σκηνοθεσία Κακογιάννη.
- "Ο δράκος" σε σκηνοθεσία Κούνδουρου.
- "Αρπαγή της Περσεφόνης" σε σκηνοθεσία Γρηγορίου.
- "Το κανόνι και τ' αηδόνι" σε σκηνοθεσία Ιάκωβου και Γιώργου Καμπανέλλη.
- "Κορίτσια στον ήλιο" σε σκηνοθεσία Βασίλη Γεωργιάδη.

Επίσης ο Ιάκωβος Καμπανέλλης συνέγραψε και το βιβλίο "Μαουτχάουζεν".

Έργα του Ι.Κ. έχουν μεταφραστεί και παιχτεί στην Αγγλία, Αυστρία, Γερμανία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία και Σουηδία. Ασχολήθηκε επίσης με τη δημοσιογραφία στις εφημερίδες "Ελευθερία" (1963-65), "Ανένδοτος" (1965-66) και από το 1975 στα "Νέα". Υπήρξε επίσης μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων.

Θεατρική Ομάδα Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου Ηρακλείου

"Η ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ"

ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΜΠΑΙΕΛΛΗ

Δράμα σε τέσσερα μέρη
Ανάμεσα στο Β' και Γ' μέρος διάλλειμα δέκα λεπτών
Πρώτη παράσταση Παράσκευή 11 Μαΐου 2012

Συντελεστές

Σκηνοθεσία:	Γιώργος Αντωνάκης
Σκηνογραφία:	Αλέξης Βλαχάκης
Ενδυματολογία:	Δέσποινα Καθαράκη
Μουσική επιμέλεια:	Γιώργος Αντωνάκης Γιάννης Αλεξανδράκης
Κατασκευή σκηνικών:	Γιώργος Πεδιαδιτάκης
Ράψιμο κουστουμιών:	Nan - Σπυριδάκη
Φωτογραφίες:	Βασίλης Κοκκινάκης
Βιντεοσκόπηση:	Ευτύχης Σαρτζετάκης
Ήχος και Φωτισμός:	Prosound
Κομμώσεις:	Ρένα Αποστολάκη
Σχεδιασμός προγράμματος και αφίσας	leftgraphic
Υπεύθυνη παραγωγής, συντονισμού και Δημοσίων Σχέσεων:	Μαρίζα Χριστάκη

Τα μουσικά κομμάτια που ακούγονται είναι:

Στη μνήμη του Μάρκου - ΒΑΣΙΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αφιέρωμα - ΒΑΣΙΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Το Κορίτσι Με Το Κορδελάκι - ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ευριδίκη - ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Ορχηστρικό - ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΝΥΚΤΩΝ ΕΓΧΟΡΔΩΝ ΠΑΤΡΑΣ

Το δειλινό μιας αγάπης - ΒΑΣΙΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Παράπονο - ΒΑΣΙΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Διανομή

(με σειρά εμφάνισης)

Λίλιαν Αθενάκη	ΒΟΥΛΑ
Φρόσω Αργυροπούλου	ΜΑΡΙΑ
Παναγιώτης Γεωργαντής	ΓΙΑΝΝΗΣ
Γιάννης Σταρίδας	ΙΟΡΔΑΝΗΣ
Έλενα Βοσνάκη	ΑΝΝΕΤΩ
Στέλλα Παττακού	ΑΣΤΑ
Ελένη Λιοντάκη	ΝΤΟΡΑ
Γιάννης Αλεξανδράκης	ΜΠΑΜΠΗΣ
Στέλιος Κτενιαδάκης	ΣΤΡΑΤΟΣ
Ράνια Κόκκινου	ΟΛΓΑ
Νίκος Μιχελάκης	ΣΤΕΛΙΟΣ
Νίκος Αλεγκάκης	ΑΝΤΡΑΣ
Βαγγέλης Σφακιανάκης	Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
Γιώργος Φουρναράκης	Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
Βασίλης Κοκκινάκης	ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
Γιώργος Πεδιαδιτάκης	ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
Ανδρέας Στεφανάκης	ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ

Διαβάστε κι αυτά...

Φρόσω Αργυροπούλου - ΜΑΡΙΑ

«Στιγμές...»,
Κάποια στιγμή, μια φίλη μου είπε: «Έλα το βράδυ στη συνάντηση της θεατρικής μας ομάδας!»
Κάποια στιγμή, ο δάσκαλος μου είπε: «Φρόσω...διάβασε εσύ το ρόλο της Μαρίας».
Κάποια στιγμή, άκουσα τον εαυτό μου να ρωτάει το Γιώργο με αγωνία: «Μα αλήθεια πήρα το ρόλο?»
Μπορώ να ξεχάσω...τη στιγμή που πρώτη φορά γέλασα ακούγοντας τη Λίλη να λέει: «Σαλάτα θες?»...τη στιγμή που πρώτη φορά ανατρίχιασα όταν η Ράνια φώναζε: «Χτύπα τον, χτύπησε τον!!!»...τη στιγμή που πρώτη φορά φοβήθηκα όταν ο Νίκος βγήκε με το μαχαίρι...τη στιγμή που πρώτη φορά βούρκωσα αντικρίζοντας το Γιάννη να κρατάει τόσο σφικτά τα "γείσα" της δικής του ταράτσας την ώρα που όλοι ετοιμάζονταν να φύγουν, διωγμένοι, πικραμένοι...
Μία όμως στιγμή είναι πραγματικά...μαγεία! Όταν πίσω από τη σκηνή, έτοιμη να κάνω το πρώτο βήμα σε ένα φανταστικό κόσμο, κλείνω τα μάτια και μέσα στο σκοτάδι εγώ βλέπω!!!...βλέπω μια αυλή, μια γειτονιά, ανθρώπους αγαπημένους, έναν άντρα που είναι μακριά...βλέπω μια γυναίκα με ένα κέντημα στα χέρια...Ακούω...ακούω την ανάσα της, νιώθω τη καρδιά της να χτυπά...Αυτή είναι η στιγμή που βγαίνω από το εγώ μου, η στιγμή που το ψέμα γίνεται αλήθεια...Breathtaking!!

Λίλιαν Αθενάκη - ΒΟΥΛΑ

Ένα έργο-σταθμός για το ελληνικό θέατρο «Η Αυλή των θαυμάτων» του Ιάκωβου Καμπανέλλη ανεβαίνει από την ομάδα μας με μεγάλη χαρά αληθιά και ψυχική φόρτιση. Μια αυλή που στον κάθε ήρωα βλέπεις να γεννιούνται διαφορετικά συναισθήματα χαράς, λύπης, μοναξιάς, νοσταλγίας, ψυχική αγωνία επιβίωσης για καλύτερη ζωή αληθιά και σκληρή αγώνα επιβίωσης που δυστυχώς και σήμερα το ξαναζούμε όλοι...

Στέλιος Κτενιαδάκης - ΣΤΡΑΤΟΣ

Η Αυλή μας μυρίζει θυμάρι και γιασεμί. Και όταν τα σύννεφα μαζεύονται από πάνω μας βρίσκουμε κοντά μας ένα φίλο μια αγκαλιά ένα χαμόγελο ένα φιλί. Και αρκεί για μια στιγμή μοναχά να σταθούμε σε ένα βλέμμα που κοιτάζει βαθιά μέσα μας για να ξανασταθούμε στα πόδια μας, τραυματισμένοι μα γεροί, πληγωμένοι αληθιά γεμάτοι ελπίδα.
«Ξέρεις τι μπορούν να κάνουν αυτά εδώ τα χέρια»;

Νίκος Μιχελάκης - ΣΤΕΛΙΟΣ

Πριν 50 χρόνια, η αδιαφορία του κράτους έδωχνε τους έλληνες στο εξωτερικό. Σήμερα, η αδικία είναι ο διαλύτης της ελληνικής κοινωνίας. Άλλοι φταίνε και άλλοι πληρώνουν τα σπασμένα. Ας βγούμε από το μαντρί και ας εκφραστούμε. Να διεκδικήσουμε σοβαρή παιδεία κατ' αρχήν...

Ανδρέας Στεφανάκης - ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ

Σε μία θεατρική πράξη τα λόγια της είναι φλόγα. Μια φλόγα που ο ηθοποιός καλείται να μεταδώσει στο κοινό. Όμως πρέπει να προσέχει μην και η φωτιά αυτή, κάψει το κοινό ή το αφήσει παγερά αδιάφορο.
Τη φλόγα αυτή, με την βοήθεια από τον κύριο Αντωνάκη εμείς θα προσπαθήσουμε να κάνουμε θέρμη στις καρδιές του κοινού στο θεατρικό μας.

Παναγιώτης Γεωργαντής - ΓΙΑΝΝΗΣ

Εύνημα... τρέξιμο... άγχος...δουλειά... μα σαν πέσει ο ήλιος τα πόδια κατηφορίζουν σε μέρη γνώριμα, εκεί που πρόσωπα οικεία λάμπουν στα φώτα της σκηνής, μυρωδιά από ξύλινο σανίδι μια παρέα σε αγκαλιάζει, οι ρυθμοί χαλαρώνουν η ψυχή ξεσφίγγει τα μάτια γαληνεύουν και όλα αποκτούν νόημα.

Γιάννης Σταρίδας - ΙΟΡΔΑΝΗΣ

Σε ώριμη ηλικία αναθυμώμαι το παρελθόν με τον απλό κόσμο κυνηγημένο να επιδιώκει μια καλύτερη μοίρα κάτω από τον ήλιο, σε μια δύσκολη διαδρομή της γενιάς μου από την κατοχή μέχρι την δικτατορία και την μεταπολίτευση. Έτσι μου είναι οικείοι οι άνθρωποι στην «Αυλή των θαυμάτων», ιδιαίτερα ο Ιορδάνης που τις μνήμες του μοιράζομαι και τόλημσα να υποδυθώ τον ρόλο του μετά την ευγενική πρόσκληση του Γιώργου Αντωνάκη.

Ράνια Κόκκινου - ΟΛΓΑ

"Η ευτυχία απάνω στη γης είναι κομμένη στο μπόι του ανθρώπου. Δεν είναι σπάνιο πουλί να το κυνηγούμε πότε στον ουρανό, πότε στο μυαλό μας. Η ευτυχία είναι ένα κατοικίδιο πουλί στην αυλή μας" Νίκος Καζαντζάκης
Καλωσήρθατε στην αυλή μας. Την "Αυλή των Θαυμάτων".

Γιώργος Πεδιαδιτάκης - ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

ΠΕΡΑΣΤΕ ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΥΛΗ

ΤΗΝ "ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ"

ΙΟΡΔΑΝΗΣ, ΑΣΤΑ, ΑΝΝΕΤΩ, ΣΤΡΑΤΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΣΤΕΛΙΟΣ, ΜΠΑΜΠΗΣ, ΟΛΓΑ,
ΝΤΟΡΑ, ΓΙΑΝΝΗΣ, ΒΟΥΛΑ.
ΘΑ ΦΩΝΑΞΟΥΜΕ
ΚΑΙ 2 ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ
ΚΑΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑ
ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ

ΟΜΟΡΦΑΝΤΡΑ !!

ΠΩ ΠΩ ΠΩ ΠΩ !!!!

ΟΝΕΙΡΟ ΖΩ ΜΗΝ ΜΕ

ΞΥΠΝΑΤΕ

Μαρίζα Χριστάκη - Υπεύθυνη παραγωγής, συντονισμού και Δημοσίων Σχέσεων

Για δεύτερη φορά η θεατρική ομάδα του Συλλόγου μας, φέρνει σε πέρας μια ακόμη θεατρική παράσταση. Για άλλη μια φορά οι πρόβες, η αγωνία, το καλαμπούρι, η συγκίνηση και..... η αυλαία στο τέλος πέφτει αφήνοντας πίσω μας υπέροχες στιγμές, αξέχαστες αναμνήσεις, ανεπανάληπτες ατάκες. Οι πολύωρες συναντήσεις μας αποτέλεσαν ένα σημείο φυγής από την καθημερινότητά μας, ένα διάλειμμα απόλαυσης και ψυχικής ηρεμίας !!
Δίπλα μου σε αυτήν την προσπάθεια είχα όλη την ομάδα μπρος και πίσω από τη σκηνή, αλλά και τους δικούς μου ανθρώπους, την οικογένειά μου που με στήριξαν με την αγάπη, την εμπιστοσύνη και την ανοχή τους. Όλους τους ευχαριστώ!

Ελένη Λιοντάκη - ΝΤΟΡΑ

Είναι η πρώτη φορά που παίζω σε θεατρική παράσταση και νιώθω πολύ τυχερή που συμμετέχω σε ένα έργο τόσο επίκαιρο, όπου το χτες διαπλέκεται με το σήμερα. Ας μπούμε ο καθένας μέσα σε έναν ρόλο και να προσπαθήσουμε να διατηρήσουμε ζωντανή την επικοινωνία την αλληλεγγύη και την ανθρωπιά για να μπορέσουμε να αντεπεξέλθουμε στην βίαιη και σκληρή άφιξη των νέων δεδομένων...

Γιάννης Αλεξανδράκης - ΜΠΑΜΠΗΣ

Όλοι χρειαζόμαστε το θέατρο για να εκφράσουμε εκείνα, που αλλιώς θα έμεναν ανέκφραστα. Το χρειαζόμαστε επίσης για να ονειρευτούμε, να θρέψουμε την ελπίδα για έναν κόσμο καλύτερο, για να γνωρίσουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους. Είναι δηλαδή ένας τρόπος διαφυγής από τις συσσωρευμένες αντιξοότητες και επιλογές κάθε κοινωνικής πραγματικότητας.
Σε ολόκληρο τον κόσμο η τέχνη του θεάτρου είναι μια δημιουργική δύναμη στην καθημερινότητα των ανθρώπων.

Η θεατρική τέχνη, ολοκληρώνει τον άνθρωπο και αναπτύσσει πολλές ικανότητες, όπως τη φαντασία, την κρίση, την εφευρετικότητα και την έμπνευση, μέσα από μοναδικούς τρόπους έκφρασης και επικοινωνίας.

Είναι ένα δυναμικό όχημα που μεταφέρει την ιστορία, την παράδοση, την επιστήμη, ζωντανεμένες στους θεατές.

Έτσι με την «Αυλή των Θαυμάτων», στους περισσότερους θα ζωντανέψουν μνήμες και μυρωδιές μιας άλλης εποχής, που πολύ φοβάμαι, δυστυχώς, ότι σύντομα θα τις βρούμε πάλι μηροστά μας.

Βασίλης Κοκκινάκης - ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Η πρώτη μου επαφή με το θέατρο είναι αυτή εδώ ...

Κοινή αίσθηση όλων είναι να πετύχουμε τη σωστή "ατμόσφαιρα" και να δημιουργήσουμε στον κόσμο έντονα συναισθήματα. Για την συμμετοχή μου σε αυτή την (Αυλή των Θαυμάτων) προσπάθεια, αυτό που θέλω να πω είναι ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλη την παρέα που με δέχθηκε στην αγκαλιά της

Γιώργος Φουρναράκης - Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Ζήτησα από τη γυναίκα και την κόρη μου να μου πουν κάτι που θα 'γραφαν εκείνες εδώ αντί για μένα.

Τις ευχαριστώ.

Μεταξύ άλλων, η Ευρυδίκη - Αντωνία (16) πρότεινε:

"Σ' ένα κόσμο σκηνοθετημένο, το θέατρο είναι ό,τι πιο αληθινό".

Νίκος Αλεγκάκης - ΑΝΤΡΑΣ

Θέλω να ευχαριστήσω καταρχήν τον Γιάννη Μιχελινάκη legoboy.gr (για οποιοδήποτε πρόβλημα έχετε μπορείτε να στείλετε ένα μήνυμα χωρίς χρέωση) που με βοήθησε να μάθω τα λόγια ... την Μαρίζα Χριστάκη για την ηθική υποστήριξη στο δύσκολο αυτό ρόλο που επέλεξα μόνος μου!!! Την "Ολivia" για την έμπνευση μου στην δημιουργία των δικών μου κειμένων-βραβείων της ομάδας, τον Αντρέα για τα φασολάκια (κάτι σαν τις πατάτες Νευροκοπίου) την ΔΕΠΤΑΗ για την απόλυση στις 1-1-10 (μετά από 9 χρόνια συνεχόμενης εργασίας στον Δήμο) και έτσι μπήκα στον ρόλο πολύ καλύτερα γιατί ένιωσα την κοινωνική κατακραυγή-εξαθλίωση-απόρριψη και από τότε παραμένω άνεργος θύμα στα χέρια του Αντωνάκη που εκμεταλλευόμενος την δίψα μου για δόξα και που με προωθεί αμισθί στον σανίδι. (Στο τέλος της κάθε παράστασης θα υπάρχει ένα κουτί στο οποίο θα μπορείτε να καταθέσετε τον οβολό σας υπέρ ημου του ιδίου).. θέλω ακόμα να ζητήσω συγχώρεση από τον συγγραφέα ΟΧΙ για το παίξιμο το δικό μου, αλλά των άλλων, υποτιθέμενων ηθοποιών που το μόνο τους ενδιαφέρον είναι να κλέψουν λίγη από την λάμψη μου...!!!!...Θα το δουν στο μέλλον πως είναι ατάλαντοι. ...

Βαγγέλης Σφακιανάκης - Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Αυλή των Θαυμάτων γιατί άραγε ονομάστηκε έτσι, μήπως περιμένουμε κάποιο θαύμα; Μήπως ο καθένας περιμένει το "δικό του" θαύμα;

Και τι κοινό έχει η Αυλή των Θαυμάτων με την Ελλάδα του σήμερα;

Αλλά βέβαια ποιος να μας το πει ότι η Ελλάδα του 50 με την Ελλάδα του 2012 θα είχε τόσες ομοιότητες!

Οικονομική δυσχέρεια, απογοητευμένοι Έλληνες. Τάσεις φυγής για το εξωτερικό προς αναζήτηση ειρήνης. Ειρήνη μια λέξη που γεμίζει το μυαλό χιλιάδων ανθρώπων όπως εδώ στην Αυλή των Θαυμάτων.

Για να δούμε τελικά τι θα γίνει και τι μηνύματα μπορούμε να πάρουμε από αυτούς τους ανθρώπους που μέσα από τις όποιες δυσκολίες τους τυχαίνουν έχουν τη δύναμη και το κουράγιο να ονειρεύονται και να ελπίζουν.

Έλενα Βοσνάκη - ΑΝΝΕΤΟ

Κοινωνία του χθες κοινωνία του σήμερα.

Κοινός παρανομαστής οι συναισθηματικές αξίες που δεν χάνονται.

Πόσο θα θέλαμε να ζούσαμε σήμερα στις «αυλές», σ' αυτές που να υπάρχουν απλοί άνθρωποι, που να μοιράζονται τις χαρές και τους προβληματισμούς τους.

Η ανεργία της τότε εποχής, ο αγώνας για επιβίωση, τα όνειρα για ένα καλύτερο μέλλον είναι στοιχεία που μας προβάλλει ο συγγραφέας και παράλληλα μέσα από τους χαρακτήρες των «ηθοποιών» μας ξεδιπλώνει την δυνατή ψυχή του ΕΛΛΗΝΑ.

Ευχαριστώ τον Γιώργο Αντωνάκη, τον έμπειρο σκηνοθέτη μας, τον Δάσκαλο που μας διδάσκει τόσα - ώστε να δημιουργηθεί η ομάδα που έχει δυναμώσει και να περνάμε ευχάριστα τον ελεύθερο χρόνο μας, που τον βρίσκουμε όταν τον θέλουμε για δημιουργικότητα.

Ευχαριστώ την Μαρίζα που ακούγοντας τον Ιορδάνη «τρέχε», «τρέχε», «τρέχε»,

τρέχει ακούραστα για την ομάδα!! Με καλή θέληση και χαμόγελο!!!

Ευχαριστούμε κ' όλους τους συντελεστές, σαν ομάδα που συμβάλλουν για την επιτυχία της θεατρικής παράστασης.

Στέλλα Παττακού - ΑΣΤΑ

«Και νερό νάμαστε θάχαμε βρει ένα στέκι», έτσι λέει η Αστά σε κάποιο σημείο του έργου κι εγώ συμφωνώ μαζί της ότι δηλαδή είναι σπουδαίο νάχεις ένα στόχο, μια ομάδα, ένα στέκι Έτσι και εγώ ζω σπουδαίες στιγμές με σπουδαίους ανθρώπους σ' αυτή την ομάδα, νοιώθω πολύ τυχερή που μου δόθηκε η ευκαιρία γ' αυτή τη απίστευτη εμπειρία και του ευχαριστώ όλους για την αγάπη και την υποστήριξη!!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

(Σκηνοθέτης)

Γεννήθηκε στο Ηράκλειο. Σπούδασε Θέατρο στην Αθήνα '71-'74. (Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Δημήτρη Κωνσταντινίδη).

Συνεργάστηκε ως ηθοποιός με το Εθνικό Θέατρο («Τέλος Καλό όλα καλά» του Σαίξπηρ), με τους θιάσους Καρέζη Καζάκου («Το Μεγάλο μας Τσίρκο» του Ι. Καμπανέλη), Φέρτη Καλογεροπούλου («Αυγουστιάτικο Φεγγάρι» του Τ. Πάτρικ), Έλσας Βεργή («Τα παδικάρια στο Χέλιγκελαντ» του Ε. Ίψεν), Μίνου Βοθανάκη («Πέντε στρέμματα παράδεισος» Γ. Σταύρου) Πελοποννησιακό Θέατρο («Πέρσες» Αισχύλου), Αχαϊκό Θέατρο («Ατρείδες» του Θ. Κωτσόπουλου) με τους Εταιρικούς θιάσους του ΣΕΗ, Θέατρο Καισαριανής («Λεπρέντης» του Χουρμούζη), Κυκλαδικό Θέατρο («Απαγωγή της Σμαράγδως» του Μ. Κουνελάκη), Θέατρο Σύνοη («Ο Μακρινός Δρόμος» του Αρμπούζωφ).

Το 1981 πηγαίνει στη Ν. Υόρκη όπου συνεργάζεται, ως υπεύθυνος του τμήματος Θεάτρου και Νεολαίας, με το Κέντρο Ελληνικού Πολιτισμού και περιοδεύει με θεατρικές και άλλες παραστάσεις σε πολλές Ελληνικές κοινότητες της Αμερικής.

Το 1983 επιστρέφει στο Ηράκλειο. Δημιουργεί το ΚΑΦΕΘΕΑΤΡΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ, ένα Πολιτιστικό Στέκι για τη Νεολαία της πόλης ('83-'90). Μέσα στο χώρο του Καφεθεάτρου αναπτύχθηκαν διάφορες Πολιτιστικές Δραστηριότητες (θεατρικές παραστάσεις, Μουσικές Εκδηλώσεις Εκθέσεις Ζωγραφικής, Λογοτεχνικά Αναλόγια, Κινηματογραφικές Προβολές και Κουκλοθέατρο).

Έχει τιμηθεί με τον Α' Κρατικό Έπαινο Συγγραφής Θεατρικού Έργου - 1983 από τη Μελίνα Μερκούρη για το έργο του «Το τελευταίο τραγούδι» κι έχει βραβευθεί επίσης σε πολλούς Παγκρήτιους Λογοτεχνικούς και Θεατρικούς Διαγωνισμούς.

Έχει συμμετάσχει στην τηλεοπτική σειρά του Τάσου Ψαρά «Πορεία 0,90» και σε πολλές ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές.

Έχει σκηνοθετήσει με την Ομάδα του Καφεθεάτρου τις παραστάσεις:

«Τάβλι» του Δημήτρη Κεχαϊδη «Πανοραμική Θέα μιας νυχτερινής εργασίας» του Μάριου Ποντίκα, «Ιστορία Ζωολογικού Κήπου» του Ε. Άλμυ, «Παλιατσούρες» του Μ. Βενιέρη, «Κουραμπιέδες» του Γ. Χασάπογλου, «Η πόλη» της Λ. Αναγνωστάκη, «Ένα παράξενο απόγεμα» του Α. Δωριάδη, «Κομμάτια και θρύψαλα» του Σ. Σκούρτη, «Ο άνθρωπος με το ρουλούδι στο στόμα» του Λ. Πιραντέλλο, «Εμιγκρέδες» του Σ. Μπρόζεκ, «Νυχτερινή συνομιλία μ' ένα κάθαρμα» του Φ. Ντύρερματ, «Ένα ευτυχές γεγονός» του Σ. Μπρόζεκ, «Έτσι είναι αν έτσι νομίζετε» του Λ. Πιραντέλλο, «Η απαγωγή της Σμαράγδως» του Μ. Κουνελάκη.

Σκηνοθέτησε επίσης με την Θεατρική Ομάδα του Πανεπιστημίου Κρήτης (Σχολές Ηρακλείου) τις παραστάσεις:

«Εσωτερικές Ειδήσεις» του Μ. Ποντίκα, «Τρομπόνι» του Μ. Ποντίκα, «Ο Γλάρος» του

Α. Τσέχωφ, «Νεφέλες» του Αριστοφάνη, «Αντιγόνη» του Ζ. Ανούϊγ, «Το ημερολόγιο ενός τρελού» του Ν. Γκόγκολ, «Στο πανηγύρι» του Ζαν Κοκτώ, «Προς κατεδάφιση» - «Μίλα μου σαν τη βροχή» του Τ. Ουίλιαμς, «Η Εβραία» του Μ. Μπρέχτ, «Όλα για το σπίτι, κρεβάτι κι εκκλησία» των Φ. Ράμε Ντάριο Φο, «Ο Δράκος» του Ε. Σβάρτς, «Ο Μικρός Πρίγκιπας» του Α.Σ. Εξιπερύ, την «Πρόβα Τζενεράλε» Τσέχωφ ΘΟΠΚ, «Οσυσσεβάχ» της Ξ. Καλογεροπούλου, «Η Τύχη της Μαρούδας» του Δημήτρη Κορομηλά, τους «Ορνίθες του Αριστοφάνη», τον «Μικρό Πρίγκιπα» του Α.Σ. Εξιπερύ (No 2) και την «Χώρα χωρίς γάτες» του Ευγένιου Τριβιζά. Αυτήν την περίοδο ετοιμάζει τον «Επιθεωρητή» του Νικολάι Γκόγκολ.

Το 2004 σκηνοθέτησε την «Ιστορία Ζωολογικού Κήπου» του Έντουαρντ Άλμυ και το 2007 τα «Χάρτινα Λουλούδια» του Egon Wolff στο Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Κρήτης.

Το 2007 αναλαμβάνει την Θεατρική ομάδα των Δημοσιογράφων Ηρακλείου όπου τον Δεκέμβριο του 2008 ανεβάζει 5 μονόπρακτα με τον γενικό τίτλο «Θεατρικές Διαδρομές». Το 2009 ανεβάζει το «Με δύναμη από την Κηφισιά» των Δημήτρη Κεχαϊδη Ελένη Χαβιαρά. Αυτήν την περίοδο ετοιμάζει τον «Κοινό Λόγο» της Έλλης Παπαδημητρίου.

Το 2009 αναλαμβάνει τη Θεατρική Ομάδα του Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου Ηρακλείου. Με την ομάδα αυτήν, το 2010, ανεβάζει την κωμωδία του Μιχάλη Κουνελάκη «Η Απαγωγή της Σμαράγδως» και το 2012 την «Αυλή των Θαυμάτων».

Μέλος της Πολιτιστικής Επιτροπής του Δήμου Ηρακλείου (1991-2007)

Υπεύθυνος Επιμόρφωσης Θεάτρου (ΝΕΛΕ Ηρακλείου '91-'92)

Υπεύθυνος Θεατρικού Εργαστηρίου Δήμου Ηρακλείου ('93-'94)

Σκηνοθέτης και ιδρυτικό μέλος της Θεατρικής Ομάδας του Παν/μίου Κρήτης από το 1983, της Θεατρικής Ομάδας των Δημοσιογράφων Ηρακλείου (ΕΣΗΕΠΗΝ) και της Θεατρικής Ομάδας του Συλλόγου Εργαζομένων Δήμου Ηρακλείου.

Μέλος του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών.

Το 1995 αναλαμβάνει τα θέματα Νεολαίας και Πολιτισμού του Δήμου Ηρακλείου.

Με προτάσεις του και υπό τη διεύθυνσή του, δημιουργεί ο Δήμος Ηρακλείου το Πολύκεντρο Νεολαίας και τους «Πολιτιστικούς Αγώνες», ενώ παράλληλα του ανατίθεται και η Καλλιτεχνική Διεύθυνση του Καλοκαιρινού Φεστιβάλ του Δήμου «Ηράκλειο Καλοκαίρι» όπου διευθύνει έως και σήμερα.

Είναι ο Καλλιτεχνικός Δ/ντής του Δήμου Ηρακλείου.

Από τις πρόβες...

